

- 3) dotacji i zapisów;
- 4) dochodów z imprez i innych.

2. Fundusz Stowarzyszenia może być używany wyłącznie na realizację zadań wymienionych w statucie.

§ 54. Oddziały wojewódzkie, powiatowe i koła zarządzają majątkiem oddanym im do użytkowania, stosownie do uchwał i zarządzeń Prezydium Zarządu Głównego.

R o z d z i a ł VI.

Przepisy końcowe.

§ 55. 1. Jeżeli statut nie stanowi inaczej, uchwały organów Stowarzyszenia zapadają zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej połowy osób uprawnionych do głosowania.

2. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

§ 56. Organy Stowarzyszenia, których kadencja się zakończyła, działają do chwili ukonstytuowania się nowowybranych

organów, którym obowiązane są niezwłocznie przekazać czynności, majątek, akta i wszystkie urządzenia Stowarzyszenia. Przekazania dokonuje się w formie protokołarnej.

§ 57. Akty prawne i wszystkie zobowiązania Stowarzyszenia wymagają dla swej ważności podpisu pod pieczęcią Stowarzyszenia dwóch członków właściwego zarządu, w tym prezesa lub wiceprezesa.

§ 58. Wszelkie zobowiązania wynikające z gospodarki budżetowej, jak czek, weksle i inne dokumenty o charakterze rozliczeniowym i kredytowym, stanowiące podstawę do otrzymania lub wydania środków pieniężnych, podpisują pod pieczęcią Stowarzyszenia prezes i główny księgowy lub ich zastępcy upoważnieni przez Prezydium.

§ 59. 1. Krajowy Zjazd lub Nadzwyczajny Krajowy Zjazd mogą powziąć wniosek o rozwiązanie Stowarzyszenia i o przeznaczenie majątku Stowarzyszenia.

2. Wniosek o rozwiązanie i przeznaczenie majątku Stowarzyszenia wymaga uchwały kwalifikowanej większości głosów zgodnie z § 22 statutu.

29

UCHWAŁA Nr 1022 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1955 r.

w sprawie wykorzystania miejscowych materiałów i surowców budowlanych.

Szeroki rozwój drobnego budownictwa zarówno społecznego jak i indywidualnego zależy w znacznym stopniu od wykorzystania licznych miejscowych materiałów budowlanych i surowców, występujących dość powszechnie w różnych częściach naszego kraju. W celu upowszechnienia stosowania tych materiałów oraz unormowania całości zagadnień związanych z tą dziedziną gospodarki narodowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (WRN) określają, które surowce i materiały budowlane występujące na terenie województwa mogą być eksploatowane i wykorzystane w myśl przepisów niniejszej uchwały na cele drobnego budownictwa indywidualnego i społecznego.

2. Za miejscowe surowce i materiały budowlane uważać należy w szczególności dolomity budowlane, łupki dachówkowe, piaskowce, kwarcyty, kamienie wapienne, kamienie narzutowe, żwiru i piaski budowlane, gliny, tufy, torf budowlany, żużle, materiały rozbiórkowe, trociny itp.

3. Przy określaniu, które surowce i materiały budowlane należy uważać za miejscowe (ust. 1), prezydya WRN powinny uwzględnić przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie określenia kopalni, których poszukiwanie i wydobywanie podlega prawu górniczemu (Dz. U. Nr 5, poz. 12).

§ 2. 1. Dla zapewnienia pełniejszego wykorzystania miejscowych materiałów budowlanych prezydya wojewódzkich i powiatowych rad narodowych opracują uproszczoną inwentaryzację obejmującą:

- 1) dane dotyczące dokumentacji prawnej gruntu i złóż,
- 2) mapy rozmieszczenia złóż,
- 3) dane dotyczące ilości i warunków występowania złóż,
- 4) dane dotyczące warunków fizjograficznych terenu, komunikacji oraz informacje o dotychczasowym stopniu wykorzystania złóż, możliwości przerobu na miejscu itp.,
- 5) wykaz zakładów posiadających surowce odpadowe nadające się do wykorzystania w budownictwie.

2. Materiały, o których mowa w ust. 1, prezydya rad narodowych powinny udostępniać zainteresowanym inwestorom, projektantom, przedsiębiorstwom budowlanym oraz przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją materiałów budowlanych.

§ 3. 1. Prezydya wojewódzkich i powiatowych rad narodowych w oparciu o inwentaryzację (§ 2), o analizę zdolności produkcyjnej zakładów terenowego przemysłu państwowego i zakładów przemysłowych spółdzielni — zorganizują odbudowę, uruchomienie nowych bądź rozbudowę istniejących zakładów przemysłowych podległych radom narodowym, a zwłaszcza cegielni, dachówczarni, wapienników, zakładów prefabrykacji z gruzu, zakładów eksploatacji kamienia budowlanego, kruszywa itp. — dla zwiększenia produkcji materiałów budowlanych w oparciu o miejscowe zasoby surowcowe.

2. Dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, obok środków terenowego planu inwestycyjnego powinny być wykorzystane w szczególności:

- środki wojewódzkiego funduszu rozwoju przemysłu terenowego,
- środki własne spółdzielczości,
- wojewódzkie rezerwy inwestycyjne i materiałów budowlanych,
- rezerwy budżetu terenowego,
- możliwości inwestowania w trybie przepisów o inwestycjach pozalimitowych.

3. Dla zapewnienia racjonalnej eksploatacji miejscowych surowców przy realizacji zadań określonych w ust. 1 prezydya WRN powinny wykorzystać ekipy wiertniczo-poszukiwawcze terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz referaty geologiczne prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

§ 4. 1. Prezydya rad narodowych powinny rozwinąć wśród ludności miast i wsi, zainteresowanej produkcją materiałów budowlanych na zaspokojenie potrzeb budownictwa indywidualnego, akcję organizowania na zasadzie dobrowolności zespołów i spółdzielni, które będą miały na celu prowadzenie zespołowej produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

2. Na uruchomienie zespołowej produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych mogą być przeznaczone środki finansowe pochodzące z wkładów zainteresowanych oraz z kredytów bankowych.

3. Opiekę i nadzór organizacyjny nad działalnością zespołów i spółdzielni, o których mowa w ust. 1, sprawują właściwe prezydya powiatowych rad narodowych.

§ 5. 1. Dla pełniejszego zaspokojenia potrzeb materiałowych budownictwa wiejskiego oraz drobnego budownictwa w miastach prezydya rad narodowych powinny udzielać ludności wsi i miast pomocy organizacyjnej i technicznej przy produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

2. Pomoc rad narodowych powinna obejmować w szczególności:

- odpłatne przydzielanie niezbędnych materiałów zaopatrzeniowych i opału,
- odpłatne wypożyczanie niezbędnego sprzętu technicznego i środków transportu,
- instruktaż organizacyjny i techniczny,
- umożliwienie odpłatnego korzystania z urządzeń produkcyjnych i usług zakładów terenowego przemysłu materiałów budowlanych oraz zakładów produkcji pomocniczej terenowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

§ 6. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe powinny organizować własne zakłady dla produkcji materiałów budowlanych w oparciu o surowce miejscowe celem wykorzystania ich na potrzeby produkcji budowlanej.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Ministrów: Gospodarki Komunalnej, Rolnictwa oraz Budownictwa Miast i Osiedli do opracowania w ciągu 1956 r. typowych i powtarzalnych projektów budynków wykonywanych z miejscowych materiałów i surowców budowlanych dla użytku wsi, osiedli i małych miast.

2. Właściwi ministrowie opracują i wydadzą popularne broszury i instrukcje omawiające w przystępnej formie możliwości stosowania w budownictwie miejscowych materiałów i surowców budowlanych.

3. Prezydya WRN powinny zorganizować w różnych rejonach budowę wzorcowych obiektów z miejscowych materiałów i surowców budowlanych w celu zwiększenia zainteresowania miejscowej ludności tego rodzaju budownictwem.

§ 8. 1. Przy projektowaniu drobnego budownictwa mieszkaniowego, gospodarczego i pomocniczego biura projektów powinny uwzględniać w szerokim zakresie miejscowe materiały i surowce budowlane (§ 1 ust. 2).

2. Zobowiązuje się komisje oceny projektów inwestycyjnych (KOPI), a zwłaszcza wojewódzkie KOPI, by przy opiniowaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej drobnego budownictwa mieszkaniowego, gospodarczego i pomocniczego uwzględniały zastosowanie miejscowych materiałów i surowców budowlanych.

§ 9. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła oraz Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy do:

- 1) opracowania planu rozwoju produkcji cementu żuźlowego i wyrobów betonowych z tego cementu w planie 5-letnim,
- 2) określenia w terminie do dnia 30 kwietnia 1956 r. obowiązków i warunków wypału w cegielniach podległych przemysłowi terenowemu — cegły surowej dostarczanej przez spółdzielnie produkcyjne, chłopów indywidualnych, państwowe gospodarstwa rolnicze itp.

§ 10. 1. Zobowiązuje się Szef Urzędu Rady Ministrów do:

- a) opracowania w terminie do dnia 31 marca 1956 r. przepisów ustalających zasady i formy zrzeszania się ludności (§ 4) w celu podejmowania zespołowego pozyskiwania lub produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców,
- b) opracowania w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy i Państwową Komisją Cen przepisów ustalających zasady zbytu nadwyżek materiałów budowlanych produkowanych z miejscowych surowców przez zrzeszenia ludności, o których mowa w § 4,
- c) ustalenia form pomocy organizacyjnej i technicznej ze strony rad narodowych dla ludności zrzeszającej się w celu prowadzenia zespołowej produkcji materiałów budowlanych z surowców miejscowych.

2. Minister Finansów ustali zasady i uproszczone formy pomocy finansowej Państwa w zakresie kredytowania i ulg podatkowych dla zrzeszeń ludności, o których mowa w § 4.

§ 11. 1. W zakresie inwestycji oraz prac eksploatacyjnych miejscowych surowców i materiałów budowlanych o wartości rocznej niższej od kwoty 1.000.000 zł nie obowiązują przepisy:

- 1) uchwały nr 864 Rady Ministrów z dnia 10 października 1952 r. w sprawie ustalania i zatwierdzania stopnia poznania zasobów (dokumentowania) złóż kopalin i rozmiaru dokonywania inwestycji przed przystąpieniem do eksploatacji złóż (Monitor Polski Nr A-90, poz. 1404),
- 2) uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie dokonywania nakładów inwestycyjnych w zakładach eksploatujących niektóre złóż kopalin (Monitor Polski Nr A-37, poz. 506).

2. W zakresie budownictwa z gliny należy obok przepisów niniejszej uchwały stosować przepisy uchwały nr 179 Prezydium Rządu z dnia 10 kwietnia 1954 r. w sprawie budownictwa z gliny.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 1061 RADY MINISTRÓW

z dnia 31 grudnia 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za usługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei.

Na podstawie art. 3, 4 i 5 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. Nr 16, poz. 59) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 184 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1954 r. w sprawie stopni i odznak służbowych, umundurowania oraz dodatku za usługę lat w resorcie Ministerstwa Kolei (Monitor Polski Nr A-39, poz. 531) wprowadza się następujące zmiany: